

omtalt den anden Dag, at han muligvis havde forelagt Forslaget for at samle Højr. Det ved jeg ikke, men der har ganske vist vist sig oppositionelle Tilbojeligheder i Højr rundt omkring i Landet. Man har ogsaa ment, at det maatte ogsaa kunde være for at splitte Agravterne. Jeg tror ikke, det vil lykkes, jeg tror snarere, det vilde bidrage til at samle Agravterne over for et Ministerium, der forelægger et saa urimeligt Forslag som dette. Jeg kan forstaa, at den ærede Minister kan ønske flere Penge i sin tomme Statskasse, og det vil ganske vist ikke blive helt faa, han kunde faa herigennem. Det er jo ikke alene en Brændevinskat, han forlanger, men han forlanger ogsaa en Meltold og en Majstold, og det bliver vel ikke smaa Summer, der ad denne Vej komme ind i Statskassen. Men at Agravterne skulde synes, at det er den rigtige Vej at pine Penge ud af Smaafolks Lomme og ind i Statskassen, for at de derigennem kunne gaa til Militarismen, tror jeg dog ikke, i det hele taget synes jeg, at dette Forslag er et ubrugeligt Forslag, et saa ubrugeligt Forslag, at jeg synes, at det rigtige vil være straks at stemme imod det. — Den ærede Minister mente, at han ikke kunde bære det Ansvar ikke at faa Brændevinsstaten paalagt. Jeg vil tillade mig at sige til den højtærede Minister, at der er et andet Ansvar, som efter min Mening er langt tungere og langt sværere. Den højtærede Minister har styret Landet saaledes, at vi staa med en brudt Grundlov og en tom Statskasse. Jeg vilde ønske, at den ærede Minister vilde sige: Det Ansvar kan jeg nu ikke bære længere, og derfor gaar jeg min Vej for at give Plads for en grundlovstro Regering.

Finansministeren (Estrup): Jeg maa allerførst gøre det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgtreds (Vojsten) min Undskyldning for, at der ved en Fejl af mig er kommet et Tal ind i Gengivelsen af mine første Udtalelser her, som er meget vildeblende, og som ogsaa har foranlediget det ærede Medlem til deri at søge en Bekræftelse paa en Paastand, han fremsatte baade sidst, han havde Ordet, og første Gang. Det er ved en Fejl af mig, fordi jeg burde have været opmærksomme ved at læse Korrekturen paa Tallene, end jeg har været, og min eneste Undskyldning er den korte Tid, der var, fordi man ønskede, at dette Nummer af Tidenden skulde foreligge allerede til den anden Dags Behandling. Denne Fejl er Angivelsen af, hvor meget Brændevinsproduktionen var i 1893. Den

var 35,881,000 Potter, og jeg tror ogsaa nok, det var det, jeg nævnte, da jeg havde Ordet den første Dag — det stod i det mindste paa dette Papir, jeg har her, og hvorefter jeg læste det op — men i Tidenden vil det findes Spalte 2581, at Tallet er angivet til 35,181,000, hvilket foranledigede det ærede Medlem til at sige: vi se altsaa, at Svingningerne i Produktionen ere betydelige, idet der er en forsvindende Stigning fra 1892 til 1893, medens Sandheden i Virkeligheden er den, at Stigningen i Produktionen af Brændevin er fra 1892 til 1893 omtrentlig den samme, som den har været de foregaaende Aar. Altsaa det, man har villet ulede deraf, at man ikke kan støtte sig paa et enkelt Aars Erfaring, passer ikke. Dertil kommer, at jeg jo udtrykkelig, da jeg havde Ordet første Gang, nævnte, ikke alene hvorledes det stillede sig i disse 6 Aar med Brændevinsproduktionen, men udtrykkelig angav, hvorledes det stillede sig, naar man sammenlignede de 3 første af disse 6 Aar med Gennemsnittet af de 3 sidste, og at det netop var dette sidste, altsaa et Trears Gennemsnit — og et længere Gennemsnit kunne vi naturligvis ikke have — som viste, at der er en Tilvækst i Brændevinsproduktionen af henimod 1 Million Potter om Aaret, siden Olfstaten blev vedtagen.

Det ærede Medlem vil — af hvilken Grund ved jeg ikke — saa gerne se i dette Lovforslag et Svar fra mig paa Opfordringen til at frentvækst i Brændevinsproduktionen til at frentvækst i Brændevinsproduktionen. Jeg kan ikke føje det ærede Medlem i at godkende denne Betragtning. Det ærede Medlem udtalte sidst, da han havde Ordet, at det ikke kunde betragtes som et direkte Svar, men at det: ikke at svare ogsaa er et Svar, og han læste dette indirekte Svar saaledes, at jeg sagde mig løs fra at ville fremkomme med et almindeligt Lovforslagsforslag. Da jeg havde Ordet første Gang, udtalte jeg derom, at det ærede Medlem efter mine ham vel bekendte Udtalelser ikke kunde vente, at jeg var rede til nu at fremkomme med et saadant Forslag — det var mine Ord. Det ærede Medlem vil altsaa meget godt deraf kunne drage den Slutning, at jeg ikke nu agtede at forelægge noget saadant Forslag, og det er jo endogsaa netop derpaa, jeg begrunder det, at man ikke i Forventning om at komme til en almindelig Lovforslagsforslag skal styde saadanne mindre eller større enkeltvise Forandringer i Lovloven og i de Love, som omhandle Konjunktionsafgifter, fra sig, ikke skal lade det staa hen, indtil en almindelig Lovforslagsforslag kan løse Spørgsmaalet, og jeg føjede til, at det ærede Medlem i alt Fald